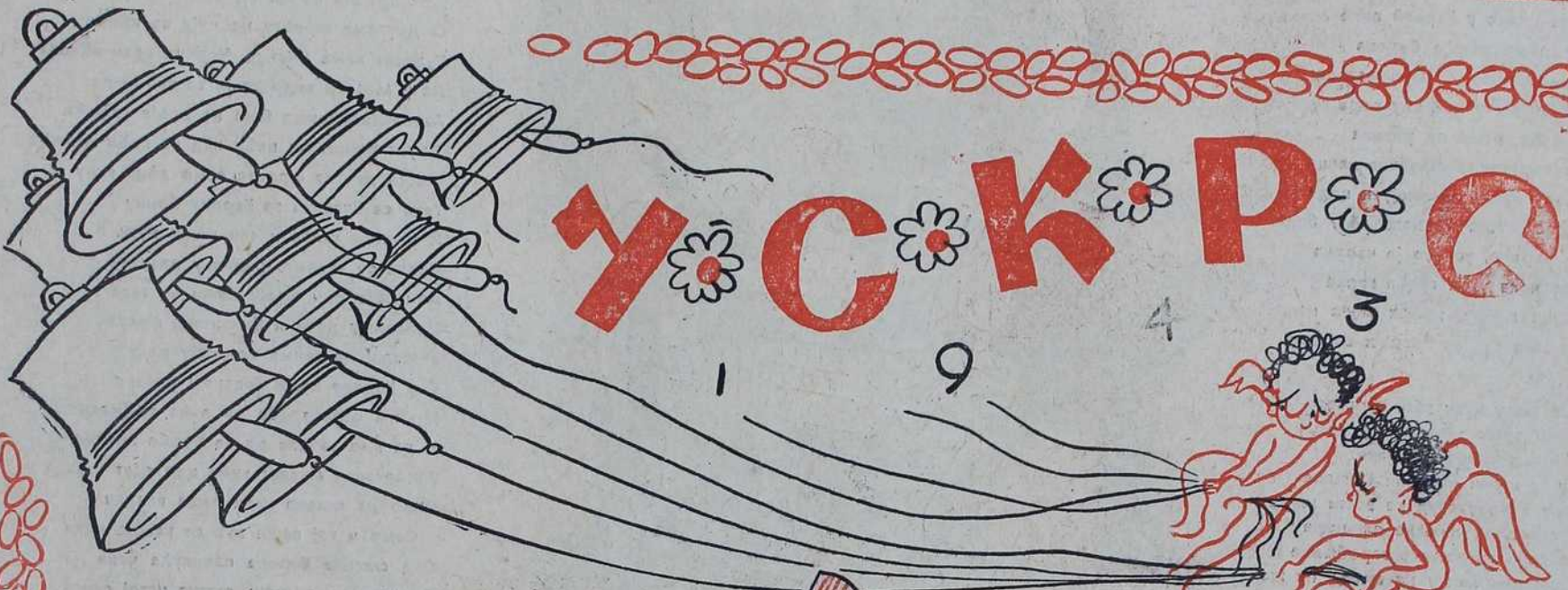

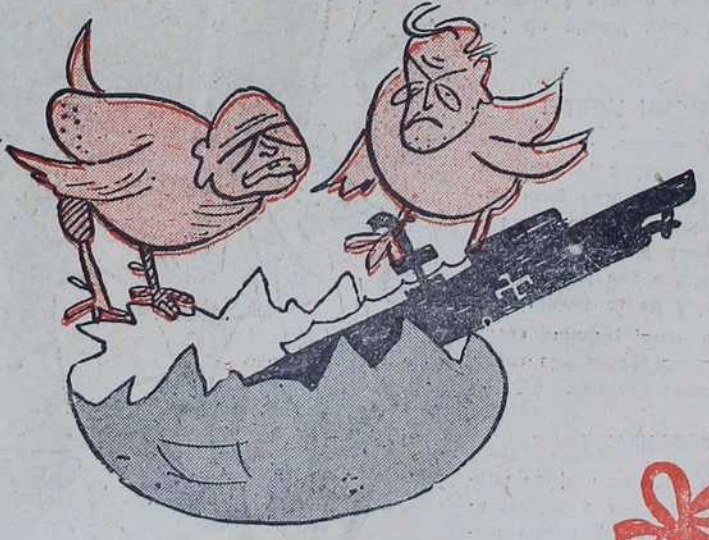
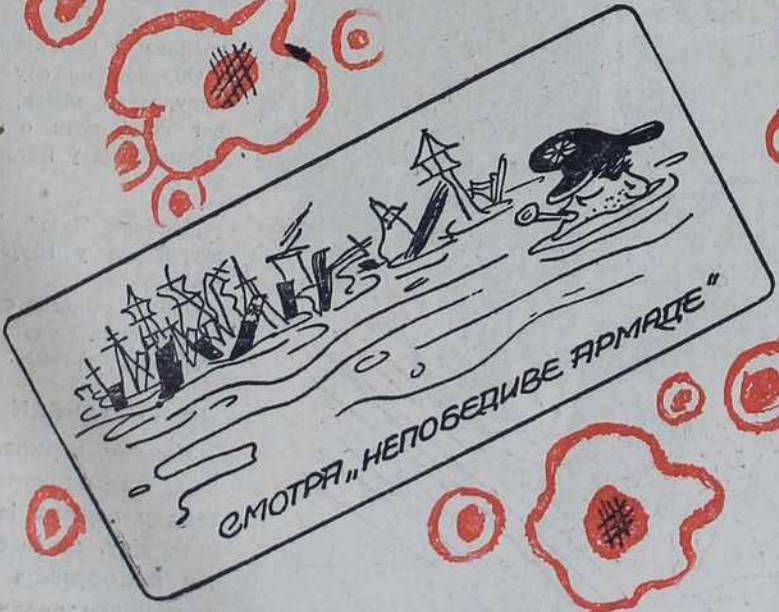
Богданкаво црпсе

Ускрс
1943

ЦЕНА 5.— ДИНАРА

УТКА САМ: НАЈБОЉЕ ДА СЕ НЕ ТУЦАМО
ЈЕР СУ САМИ МУЖКОВИ

in 1943

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

ЛОНДОН КУКА ИЗА ПЛОТА - ПРОПАДА МУ ЦЕЛА ФЛОТА

Рат одмиче даље, а Џон Бул се чешка
У рачуну била опет нека грешка
Јер док подморнице кусур флоте арче
И Рузвелт отима све парче по парче
Империја вене и слаби све више
Малаксала већ је па једва и дише
А Черчил забринут смишља нове лажи
У превари само он спасење тражи
Само лажи тешко у Европи пале
Овде изумреше раније будале
Сад сви упознаше енглеске методе
Који само друге у несрећу воде
А чувају себе, беже од ризика
Да би се лордовска сачувала клица
Да земљину куглу пљачкају и цеде
Макар човечанство пропало због беде
Ко им је верово, упрско је чворка
Те будале чека увек судба горка
За енглески малер, таквих више нема
Албијону зато сад се пропаст спрема.

У целој свету куну због страха
Бољшевици врше злочине, грозоте
Убијају, кољу, слабе и нејаке
У једној су шуми покљали Пољаке
Кроз целу Европу свуд се вести шире
Они су стрељали пољске официре
И многе војнике, пољске заробљене
Док на другом месту не штеде ни жене
Шта ће сад да кажу енглеске владике
Бољшевичке што су славиле јунаке
И причали бајке о «црвеном рају»

СПОРАЗУМ НА — РАТЕ

Алжир, априла. — Де Гол се још није споразумео са Жироом пошто га овај не зарезује као врана скелецију. Зато је Де Гол изјавио да Ајзенхауер смета па се због њега не може постићи споразум. Када су Американци протествовали Де Гол се пишманио па је изјавио да га нису добро разумели. Нико није крив, а споразум им није хитан зато ће да га направе на рате. Сваку годину дана по кашичицу.

ПРОТЕСТ ИЗ ХОЛИВУДА

Холивуд, априла. — филмско друштво Голдвин Мајер, одржало је скупштину на којој је дочета одлука да се упуту Конгресу претставка у којој ће захтевати 27 ђенералских и 108 пуковничких положаја за филмске глумце пошто није право да Лагардија буде ђенерал нако је само обичан статиста а толики старови немају никаквог чина а у филму се сто пута већи јунаци ор је врејина.

ИНДИСКИ УСКРС

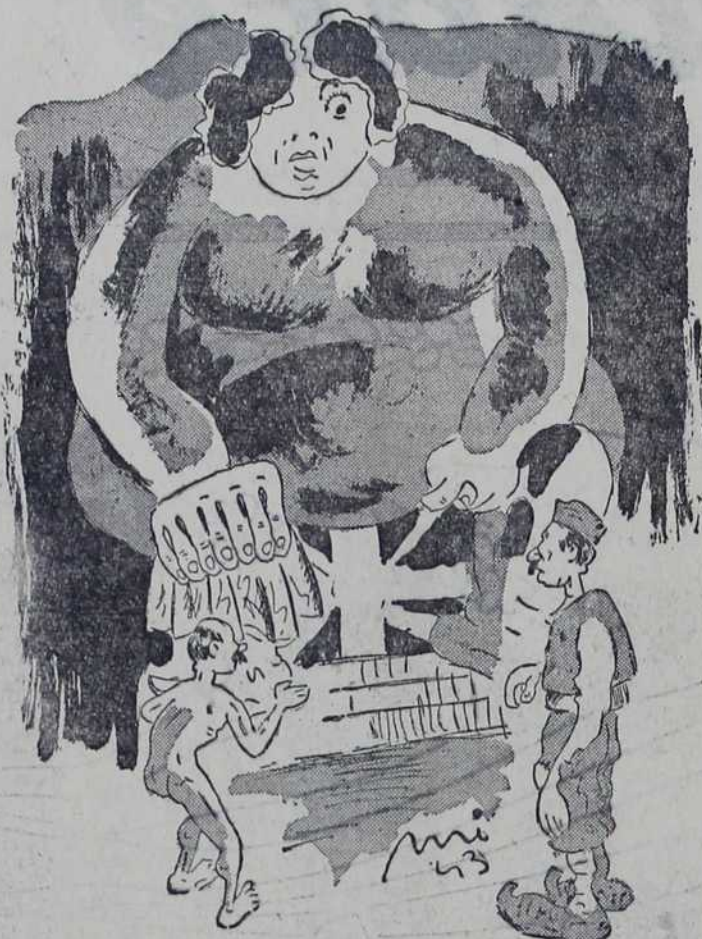
Њу Делхи, априла. — Индиски национални конгрес је објавио да ће пропаст Енглеске бити Ускрс за Хиндусе. Зато се цео народ моли Богу да Енглеска што пре ликвидира а она је данас на најбољем путу да то учини.

Зато се у целој Индији сваки неуспех и пораз британца слави као националан празник.

БЛЕФИРАЊЕ

Амерички часопис «Тајмс» упоује садашњи рат с једном игром карата, у којој, према њиховом мишљењу, Јудократи морају добити, јер имају у рукама највећи број адуца.

Да су ови адуци сами «љубови» у то нико не сумња...

Госпођа Енглеска др... а левицом даје

У коме се људи зверствима предају
Од лагера целог од дванајес хиљада
Остало је гробље пуно, грозно, јада
И Пољаци јече и гроза их хвата
Од заштите лажне убица-целата
А на Ускрс, празник љубави и мира
Овај грозан злочин људска срца дира
И све што се види од «црвеног раја»
Јесте да је тако крвава аждаја.

Док црвени ортак од протеста риче
О другоме фронту не чују се приче
Рузвелт каже «нећу», Черчил вели «Хвала»
Па у Москви виде да је то све шала
Англосаксонцима баш не прија гвожђе
Други фронт ће нићи кад на врби грожђе
Место другог фронта само деца гину
Тако се Енглези за Европу брину
И њихове стазе и сви њихни путе
Свуда су сузама и крвљу посути
Али зато они шаљу лажи — тазе
Просипају речи и блештаве фразе
У жељи да свима ископају раку
Сву Европу нуде црвеном ортаку
Јер им сада треба да леђа подметне
И да њих сачува од те борбе штетне
Англосакси мисле: «нек цео свет страда
Само да остане увек наша влада»
Само и тој лажи већ се нашло лека
Сад сложна Европа паликуће чека
Сви народи сложни, служе истој сврси
Да се паликућа дотуче и смрси.

Преглед СТРАНЕ

Дневна заповест Ман Артура

Сиднеј, априла. — Пошто Јапаници не знају за шалу већ свуда бију непријатеље као вола у купусу, Ман Артур је издао флоту и ваздухопловству дневну заповест, у којој вели:

«Сви навалили па бију као у бубањ, а ми имамо нежну кожу зато се повлачимо да не прођемо још горе јер са доларима се не може закрпити пробушена кожа»

Сметала им узбрдица

Рангун, априла. — Британци су пишмани а ослобођење бурман-покупили Хиндусе и натерали их да се боре у Бурми. То је било објављено на велика звона али када се прешло на дело, то јест у борбу, Јапаници су до ноге потукли ову шалјиву војску и чак заробили рањеног команданта.

Сада Енглези објављују да им смета узбрдица зато неће да наставе борбу, већ су ударили у

КАО САРДИНА

Лондонски «Тајмс» доноси чланак о торпедовању енглеске крстарице «Единбург» у којем описује како је брод после другог поготка торпеда изгледао као отворена кутија сардина. Ова констатација зачудила је поморце.

Овај отварач кутије носио је наслов: «Маде ин Германи».

САВЕЗНИЧКЕ УСЛУГЕ

«Дејли Хералд» јавља да су из Москве понудили да лиферују Енглецима једну партију совјетских архитеката. У понуди стоји да Совјети мисле, како ће ови архитекти, са својим двадесетогодишњим искуством, много користити Енглецима у изградњи градова са цементам.

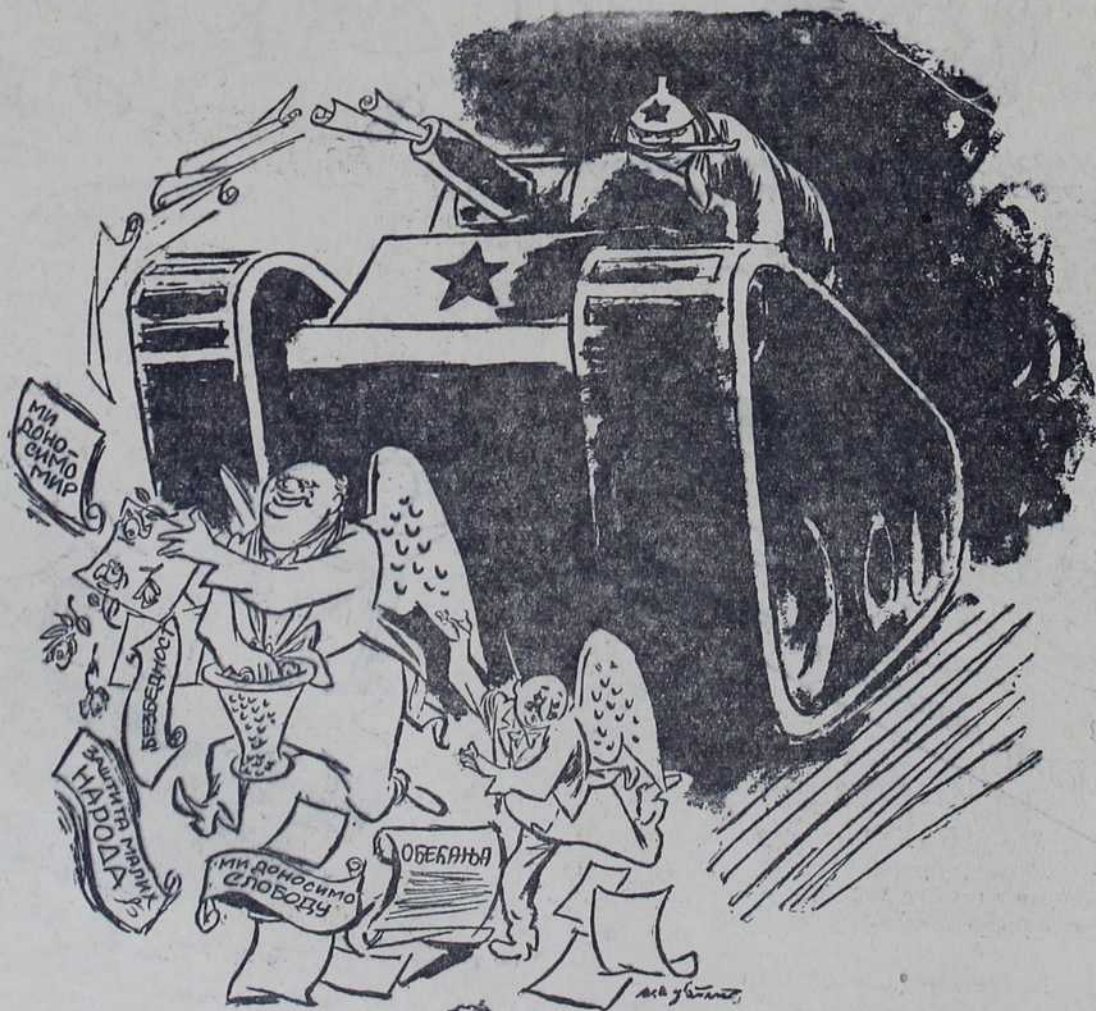
Обзиром на ову ласкаву понуду, мисле многи, да се из овог крије план о цементирању бољшевицима у Енглеској.

«Њујорк Пост» јавља да су ватрогасци у Њујорку добили оружје.

Ово је учињено стога, што се непријатељска опасност од гангстера утростручила.

НЕРЕНТАБИЛАН ПОСАО

Лондон, априла. — Први лорд адмиралитета Александер изјавио је у једном интервјуу, да је борба против подморница врло нерентабилан посао пошто је штета огромна, а корист никаква. Зато предлаже да се спусти ћепенак и обустави радња пошто прети неминовно банкротство.

ЛИТВИНОВ: — Ово је наш опиум.

ДОСАДИЛО МУ

— Од кад чекамо, па никако да се излегне!

Епитхрани

На морима свуд ракетле
Плаше се од једне метле
Што чисти за трен
Она редом све почисти
Све бродове на дно спусти
То је сумарен!

Сада Јенки дигли вику
Због бруке на Пацифику
То им квари ђеф
Ал' не оштре сабље бритке
Није њима сад до битке
Оружје им блеф.

Сад трговац, велики и мали
Само фењер место свеће пали
Сви се плаше да се брзо крећу
Да у журби не угасе свећу
Да уштеде невоље и бруке
Много брже раде испод руке.

САВЕЗНИЧКО УСКРШЊЕ ЈАЈЕ

РУЗВЕЛТ: — Толико смо га облепили, а оно и даље пуца!

Вук длаку мења ...

— Ништа се не бојте децо, он хоће само да вас изброји.

Рузвелтова јутарња вежба

Претседник се тренира за своју будућу улогу Атласа

Е, када би

Човек на месецу

— Не знам шта ови људи хоће, када болшевици неће нама
неутралцима ништа зло да учине.

— Е, када би нам и ови милиони васкрсли!

НЕДЕЉА

Углашени младожења

НЕДЕЉА, 18 априла

Цвети па много света по кафанама. Изашао и ја са мојим побратимом Станком па седосмо у једну кафану. Убрзо за

паш сто седе и Лаза судија. Станко је био професор и познати гњаватор који је само мене штедео али кад наиђе на непознатог човека, он једва дочека да га гњави. Зато му Лаза zgodно дође. Одмах се између њих разви врло жив разговор о неким филозофским проблемима а затим о телепатији. Лаза је био познати београдски шаљивчина па је Станка сасвим отворено завитлавао али овај то није примећивао. Развијао је неуморно своје теорије и одједном узвикну:

— Ја волим само језгро ствари...

— Онда бих са Вама радо јео кајсије — рече Лаза а ја се немогадох уздржати од смеха, док се Станко љутну и ућута.

ПОНЕДЕЉАК, 19 априла

Наишла велика, страсна недеља па се реших да постим. Кажем жечи:

— Хоћу, вала и ја да се причестим...

А она ми вели:

— Није довољно паанти само на јело већ и на речи!...

Али после подне видим да ми је неко украо кокошку. Почнем да се дерњам и псујем и пошто сам посумњао у хаузмајсторку ја је нападем и жесто се посвађамо. А жена ми каже:

— Шта ти сад вреди пост кад си се огрешно. Кокошка се вратила. Била се завукла у подрум...

— Море само кад се вратила. А за грех не бери бригу. А да се више не бих грешно, закољи је сутра за ручак па ћемо у сласт да је поједемо. Бар онда нећу да грешим душу и набеђујем комшиљку. А то је највећи пост.

Тако ми није било сућено да постим.

УТОРАК, 20 априла

Љуба професор је велики циник. Језик му је оштрији од сабље. Зато г асви избегавају али он се прави Тодор па се

гура у свако друштво.

— Дакле, госпоћице, Пија, један господин улази у купатило. Ви вичите из свег грла: Авај, један човек!

Тако данас седимо ја и Мома. Станко. Ваљда није крив њен

Мој газда од куће а Љуба уће у кафану и седе за наш сто. Баш у томе тренутку је Мома причао како га син, студент, не слуша.

— Вала ко да није моје дете — заврши он. Не личи ни физички ни духовно — ни на моју ни на женину фамилију.

— Да га нису заменили у саторијуму кад је био беба? — упаде Љуба у разговор.

— То нису, ја сам пазио — одговори Мома.

— Е, онда је замена извршена много раније — рече Љуба и значајно се насмеши а Мома поцрвени али се уздржа од одговора.

СРЕДА, 21 априла

Госпа Тинка душу поједе нашем другу Стеви мазафактуристи. Сеца га и фектује а он не сме да зине. Укротила га

па једе из руке и само аминuje. Просто идеалан муж Ми га због тога стално дирамо али он огуглао и на наше подсмехе само се смешка.

Данас, на пијаци, стоји он и разговара са Миланом инжењером. Приђем и ја. Разговор се опет води о његовој Тинки.

— Како, богати, можеш да трпиш да те толико сеца!.. — пита га Милан. Пази каког те направила.

— Шта ћеш?... — смешка се Стева.

— Па зар ти никад ниси противан њеним жељама? наставља Милан.

— Вала, ако хоћеш да знаш, — рече Стева — противан сам увек али се чувам да она то не позна...

ЧЕТВРТАК, 22 априла

Станко, мој први комшија, иначе звани „преблагги Јефрем“, стално се гложи са својом бољом подловином, госпа Росом. Она хоће да све буде по њеном а Станко се брани и тако стално зајевице.

Данас сам био код њих да узем варзило на зајам а они се опет препиру.

— Красна је та твоја пријатељица Анка. Муж је умро на Светог Саву а она јуче ишла у позориште.

— Па није она крива... брани је Роса.

— Пази богати — издра се

— Никад — вели госпа Роса... „осим ако не добијем бесплатну улазницу као Анка. Зашто да пропадне улазница“.

— Да га нису заменили у саторијуму кад је био беба? — упаде Љуба у разговор.

— То нису, ја сам пазио — одговори Мома.

— Е, онда је замена извршена много раније — рече Љуба и значајно се насмеши а Мома поцрвени али се уздржа од одговора.

ПЕТАК, 23 априла

Одем данас у цркву, ал нигде места. Све сами побожни хришћани. Једва се угурам до самих врата и чекам на ред да упалим свећу. До мене разговарају две жене. Е, баш су ове дошле са побожним мислима — помислих ја у себи и послушнем што разговарају.

— Та Мица је опајдара. Стала ми је на жуљ ал ја ћу већ да јој покажем — вели једна пуначка црика, са лепом ондулираном косом.

— Хоће она, хоће — вели она друга са офарбаном косом и браун мантилом. За мене измислила да живим с Тозу касапина“.

— Море то није ништа — настави црика. Она је мени отела залогај из уста. И то мастан залогај. Таман сам ја упецала Борру фурунију и ујдурисала ствар и човек већ прешао код мене на квартир а она се умеша и одведе човека. Жао ми само што потроших онолику вуну зимус да му штрикам чарале...“

У томе се ја прогурах до свећа и не чух ове богомољке до краја али је сигурно да нису мењале тему разговора.

СУБОТА, 24 априла

Изаћем на Калемегдан. Празник па велим да је ред да и ја видим света. Ухватим једну клупу и седнем да се сунчам. Гамиже народ, старо и младо, али преовлађују ђаци. Није ни чудо. Младост се највише радује пролећу. Одједном до мене седоше младић и девојка. Скоро још деца али се праве важни као да су матори. Иако су они шаптали ја са молет чуо одломке њиховог разговора.

— Знате Надо, — шапуће младић — ја сам ноћас сањао да сам пољубио најлепшу девојку на свету...

— А шта сам ја радила? — прекиде га она брзоплетно.

Ја се и нехотице насмејах а они се постидоше и одоше.

Реклама

Муштерија долази у дрогерију и пита сопственика радња:

— Ви толико рекламишете своју помаду, за растење косе да за неколико дана ствара нову косу на ћелавој глави... А зашто сте ви онда ћелави?

— Ја? одговори дрогериста. То је сасвим друга ствар. Ја желим да својим муштеријама покажем жалосне последице, које ће их снаћи ако не буду употребљавали моју помаду за растење косе!

— Дао сам оглас у новине тражећи жену, а добио сам масу одговора од мушкараца...
— Како то!
— Нуде ми своје жене!

Спорт

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Публици се лице смрачи
Стрепи једна пуна зорта
Да се због тог лудог спорта
Не потуку навјачичи
А судије већ сеире
Што се такве вести шире.

СВЕ ЗАВИСИ...

Последње првенствене утакмице су показале да велики фудбалски клубови негују чист аматеризам. Чим пресуши славина губе се утакмице а кад опет почне да капље саме се ноге разиграју...

ПОЧЕЛА СЕЗОНА

На Атлантику и Пацифику почела је пливачка сезона само је малер што највећи део пливача не иде са вољом на утакмице већ их на то нагонне. То је, опет, донело нагло повећање премија и ово је сада најскупљи спорт на свету.

УСКРШЊИ ТУРНИР

Бивше звезде Стаљин, Черчил и Рузвелт приређују велики ускршњи турнир за који се прави велика реклама. Неће се играти фудбал већ старинска игра: Шапца, лапца ко мој друге.

Насе

Совјетима

Твоје друштво с нотема се мучи
Али да писне то никако не сме
Није лако кад арнију учи
Од те финне лабудове песме
Залуд труд је, то данас не важи
Крв невина већ одмазду тражи

Стекулацији

Од када се знамо
Чувство нам је расно
Да признање дамо
Само увек касно
Ал' за тебе биће частан изузетак
Ето теби дође најзад - црни петак.

Рагна-Лондону

Од твојих савета направисе грба
Иваки ти је корак увек против Срба
Од тебе нам увек долази квар
Ти лажеш уз виски ил уз љуту
вотку
Ко је тебе слушо, упрско је мотку
Због тебе је фајду баш појео ђар.

Волстеријцу

Девиза је теби, бато
Само долар или злато
Грамзљивости црв
Само нек је добро њима
Макар овде потоцима
Текла наша крв.

Лондонској безгацији

Као онај из Библије Јуда
Направисте земљи триста чуда
Бацисте је на пропасти руб
Ал' је ђаво дошао под своје
Плаћеника сад сте само стуб.

Британицима

Стаљин доби за маршала
Лагвардија — ђенерала
Тако миц по миц
Сад не може да се крије
Да од ваше трагедије
Направисте — виц.

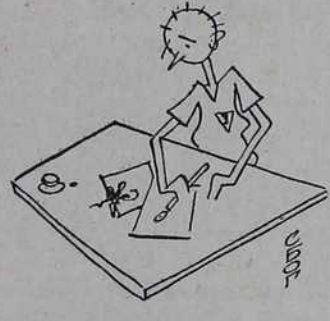

Наши људи и наши крајеви

Тресто малог Јовице

Молим те цика Пласенце да ме извинис сто нисам писо Толко дуго али ми се десило Малел пасам заглавио у школу Па ме тата казнио и добио сам гложне батине а после ми скинуо ципеле Па сам био у апцу ал ми није кливо пошто је и мама била у апцу јелбо је тата уватио да иде код цика цалета и да Му носи бласно и мас Па је и њу изудалао и казе е моја матола будало зал не видис да те тај воли само зато сто ти уливас и доносис а чим плестанеш он це те најули коглуву куцку косто те је већ једном најулио а мама плаце и казе немо да глесис Дусу а Тата ду... ду па стапом по глави.

а сад смо издлазали апц и почели да излазимо па је мама дала стотку да цутим па сам узо алтију и пело и сео да писем јелбо знам да једва цекате да вам јавим флиске новости. за усклс смо заклали кокоску тетку сојкину ал јој нисмо казали а она кука и пцује да цела авлија тлести а мама се смеје и казе сад це она да носи јаја јелбо јој зао да плати а То смо уладили За инат сто је она оговалала насу куцу. фалбали смо и јаја али само једну колпицу зато сто мама неце да квали луке са Валзило а тата нуше. али јопет је тата Доста науцијо јел сам меси плоју и кува луцак када се мама налуту па Неце да лади и тако је Јуце пвио салму па

није добро завио па испало као нека мусака ал јопет смо све појели а Тата највисе.

сад сабајле одо код Тетка цају да је укокам за неку палу оцу да идем на тлке и да се кладим на сигулног коња сто му несто сплицају да пиви стигне.

вас јовица

Није то тај Јовић

Поверилац, после дужег трагања, најзад уђе у кућу и упита:
— Да ли код вас станује господин Јовић?

— Да, господине.
— Не знам само, да ли је то господин Јовић на кога ја мислим, јер од њега треба да добијем неки новац.

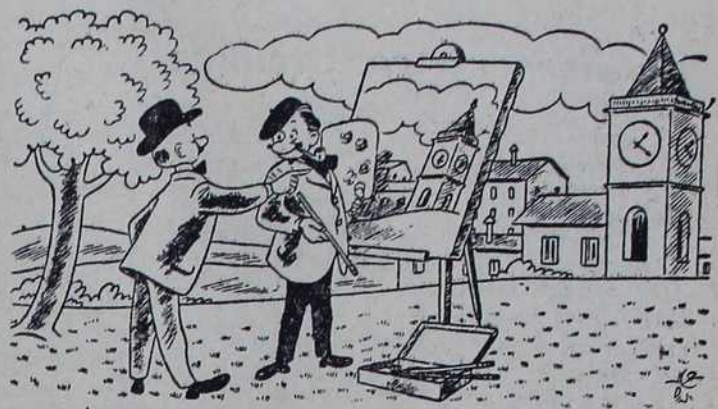
— Не, господине, то није тај Јовић, јер од овога нике још досада није добио ни пребијене паре.

Неби моили да живе

— Видиш ли ту кућу!
— Видим па шта!
— То је наша несрећа.
— То је баш наша срећа. Да није те куће, ми не би могли живети од конкуренције.

— Али сказаљке вам нису добро испале!
— Шта могу, када нису ни тренутак мирне.

Ристос рипнаја

За великден се знаје нашинско здравење и честитка. Он вика: Ристос рипнаја а ја му зборим: Ваистину рипнаја. Затој сам почеја ово писување и лажување с воскресну честитку а с' ће се питујемо за здравје. Дошеја ето време да мужи буду трепетљике и Генефеве а оне јопет да бидну мужи. А то му брго иде зашто ники нема мустаћи па за ч'с може од мушко ад бидне женско и контра. Брез жљезде и Узелца и брез много измотацију. Тој ти се вика трансформација а ово шеткање лажување — измотација. Све неки странски речови ама је то баш поубаво због зашто има језик да изломиш. А ми баш због језик имамо фелер и мнозина су салте због лајање и сјезик мрдање направили калабал'к.

С'г је дошеја празник да се тудамо с фарбана јајца и да се целивамо сас цел бели свет због зашто је Великден ко неки мораторијум за сваћу и очивадење. Треба си оди-мо у цркву и упалимо свећу за дравје и побољу памет ама ники бре неће да призна да му треба друга памет већ сви удрили у нића ри салте се зборе: За мен је онајгламно да извучен репче и дан апрајим неку пару а шта ће бидне с комшил'к баш ме брига. А мнозина оће да ти намести закачаљку и да направи тараф-тараф због зашто не може да спије од завис и све ги стра да неја на мен побоље него на куде њег. Ја па забравија да данас неје дан за олајавање па се замлатија с оно наше проклето памет веље а убаво си знајем да то ич не помага. Иска си овај гурави народ да истера свој кеф и да направи неки резил'к а шта ће после да бидне ич га неје брига. Сваки си гледа само себ. Због зато ћу и ја да ви зборим о велики стварови и да потражим неку убаву гушодавку или како је ви викате монденку да је честитам Ускрс и да је питујем иска ли друство па да си одимо на мајалос у Топчидер.

Кад сам већ дошеја на куде Белиград и туј изеја питу и потрошија паре искам бар дав иди мнеку фајду и да вадим штету затој ћу прајим неку работу. Зборише ми да се на трке могу напраје големе паре салте треба да се уфати свеза сас онеја јагуриде што ударају цивиу мас на куде коњи. Рекоше ми један атрес где ћу да одим да се здоговорим а они ће ми шану на увце, на коју нумеру да се кладим. А онија мазноглаvasti што си кладе брез договор оће да васкрсну паре на Беликден. Такој ти је то. Ништа се не може направи брез намештање и свезу затој сам и ја увек фаћао неку свезу и на куде нас Лесковчани никад не беше лоше. Увек падне тек колко за по кући... А с'г се замаја сас ово писување па сам забравија да се туднемо с јајца.

Ристос Рипнаја.

Ваш ТОШКЕ
благоверни христијанин

Дискретан човек

Једна госпођа, у којој се много говорило, не без разлога, сретне једнога дана једног младог човека на улици и отпоче:

— Ах, добро што сам вас срела, млади господине!.. Тражим вас одавно!

— Због чега?..

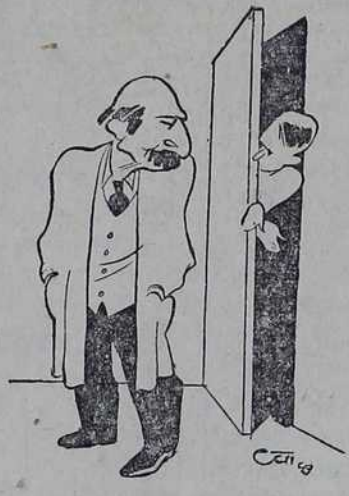
— Кажу да сте се у једном друштву хвалили... да сам... да сам... једнога дана... била попу-стљива према вама?..

— Али...

— Нема ту »Али!.. Јесте ли казали, или нисте?..

— Ја ћу да вам објасним, госпођо... Било нас је неколико људи. Један је отпочео да прича како сте били... добри за њега, потом други... трећи... четврти. Како сам могао да се и сам не похвалим, кад је дошго ред на мене?

ДИЈАГНОЗА

— Г. докторе, пацијент кога лечимо од жутице мало час рече да је Кинез.

— Тата, шта то значи празна титула!

— То значи на пример, кад гости дођу, а мама каже да сам ја домаћин у кући.

Професор је победио

Мали Ђокица је изишао на улицу и нашао двојицу својих другара Стевицу и Микицу.

— Слушајте, рекао им је Ђокица, показујући им једну књигу, ко од вас двојице буде рекао крупнију лаж добиће ову књигу.

Стевица и Микица су низали лаж за лажу, али ниједна се малом Ђокици није учинила довољно крупном. Тада је баш наишао један професор и кад је сазнао о чему се ради, изгрдио је сву тројицу и рекао:

— Срам вас било! Кад сам ја учио школу, ђаци нису лагали него су се трудили да сазнају праву истину.

— Изволите књигу, господине професоре! Ви сте је заслужили! — узвикнуо је Ђокица и предао професору књигу.

ДОПОВ АДА И РЕВНОСНИ ЈАКЦА

ШАРЕНИ СТРАНА

На изласку са станице

— Хеј, господине, а где је карта за вашег колегу?
— Зар не видите, да је то ручни пртљаг!

Табла која збуњује

— Господо, мислим да сте ви жртва велике заблуде.

Зависи од положаја

— Колико кошта соба са купатилом!
— Зависи од положаја, господине.
— Ја се увек купам у седећем стању.

УСКРШЊА КОЗЕРИЈА

Ускрс је празник љубави и жртве зато сви они који су жељни пара (а њих нема мало) навалили су на своје ближње, то јест на потрошачку публику — наравно све из чисте љубави хришћанске — да је што боље опељеше и одеру. Други су опет, све наравно из љубави и племенитих осећаја, баш пред ове празнике пожурили да што више зараде јер рачунају да је новац једина биљка која нема мирис аа по којој се не може познате где је и како однегована. Зато су за љубав новца све устању да ураде.

Дакле, грамзивост је прва пролетња биљка која лепо успева ове године. Изгледа да ће за културу извесних артикала као штос у: болесна осетљивост, лаж, претварање, завист и себичност ово пролеће бити нарочито погодно. Све су ове воћке одлично презимиле и сада се налазе у цвету; у бехару, као што би рекао наш неумрли Шантић. Зато су воћари и баштовани јако расподожени. Иду кроз воће, крешу, окопавају и залавају. Унапред се радују доброј берби.

Врбница је прошла. Сада нема робе на отплату ни пара на меницу — ратно је стање — па зато нема ни ревије моде. Некад је у ово доба корзо био пут елегантних дама три фртаља на отплату а фртаљ за готово, али је остало оно наше старо да се даме дотерују: мажу очне капке уљем, образе ружом, а усне кармином и то све зато „што морају због света“. Није њима, недај Боже, стало до тога да се допадне и да буду лепе већ се само да их неко не оговара. Зато наш београдски корзо увек помало личи на карневал. Свуд маске, шминка, лажне позе и извештаченост. То се манифестује не само у одећу и шминки, у фризури и ходу, већ и у речима. Свако жели, у првом реду, да себе претстави у што бољој светлости а да, при томе, избегне сваки трошак и жртву. Зато се сви пренемажемо, глумило и лежемо заборављајући да нас гледају наша деца па ће и они да буду такви. И још гори.

Мене опет ухвати моја професорска болест да моралишем и дајем лекције које нико не тражи али и то је у духу времена. Све се данас критикује и оговара а нико неће да покаже како се ради боље. То видите, не радим ни ја. Али пак, пошто је Ускрс, ја се надам да ћете ми опростити.

ПОДГРЕЈАНИ ЈУВЕНАЛ

Не меша коње

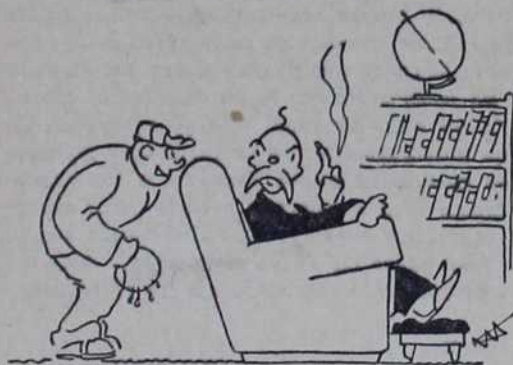

— Не разумем код тебе ово: на картама увек добијаш а на тркама редовно губиш. Како то!
— Тхе, та не могу ја и коње да мешам!

— Већ пола сата стојите овде пред киоском и гледате новине. Зашто их не купите!
— Шта ви мислите да ја имам толико времена да и новине читам.

РАСЕЈАНИ ПРОФЕСОР

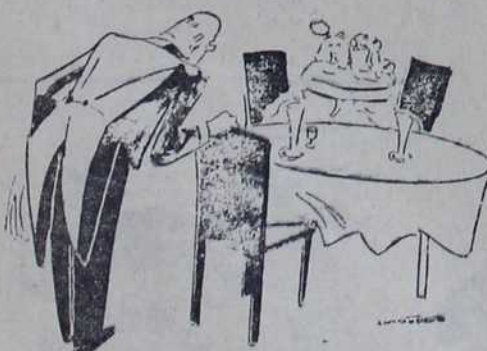
Расејани професор: — Ко је ту!
Лопов: — Нико.
Професор: — Чудновато, ја би се заклео да је било неког у соби.

Кад карташи играју шаха

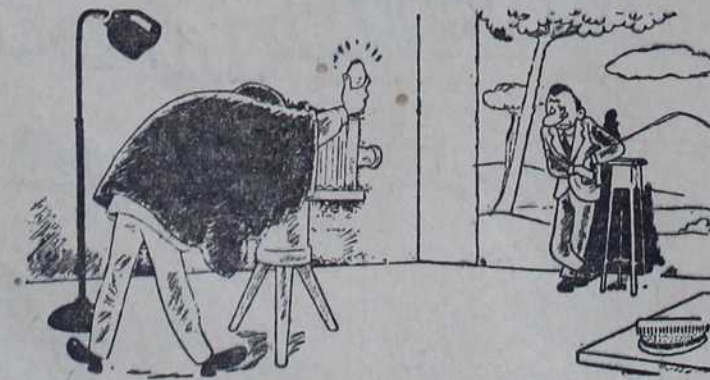
— Ти или пакујеш или си маркирао фигуре!

Непотребна учтивост

— Извините, да ли би били љубазни да ми дозволите да однесем ову столицу.

Код сликара

— Молим вас насмешите се! Зар не видите шта држим у руци!

На изложби

Жена: — Хејдемо даље Перо.
Муж лекар: — Стани, дошао сам са прегледом тек до пола!

МАЈСТОРИЈА КОЗЕ ПАСЕ

То за бербери и Мита бакалин другови су из детињства. Заједно дошли пре тридесет и неколико година из убогог рудничког села у Београд, ту изучили занат и ту се закопитили. То за је остао удовац а Мита се није ни женио. Становали су заједно у једној малој кућици на Пашином Брду коју је Мита зарадио, штедећи пуних двадесет година. До те куће је То за имао велики плац. Е, тај плац је био узрок што се њих двоје поцавешаше и што су сад крвни непријатељи а пуних тридесет година живели су као браћа. Али, да би се то пријатељство покварило морала је да се умеша једна жена. И, она је, заиста, успела. И то лично госпа Христа, распустеница.

Ево како је то било: Ове године засадише Мита и То за цео тај велики плац и Митину авлију. Засајали свега и свачега па је чак било и ротквица. Радиле њих двојица. Риљали, сејали, дрљали па надрљали. Јер гореспоменута Христа бацила око на То за, односно на његов плац Хтела и она да постане пољопривредник. Ал' То за ни да чује.

— Не могу комшика, то треба за нас двоје јер нама нема ко да потрчи и купи. По цео дан смо у радњи...

Узалуд је она кресала оком, намигивала, давала неке знаке То за ни да опепели. Онда се она реши да покуша код Мите. Лепо се ујдуриса па баш на Врбицу упаде код њега у радњу. Мита се изненади када је виде али се досети шта она хоће па је одмах дочека:

— Бројтро комшика! Извините ја идем због ових нових књижица у „Дири“ па ако оћете добијте други пут...

Христа да пукне од муке. Врати се као бесна фурија кући и одмах оде код своје газдарице, госпа Сиде, на разговор. Уз кафу она јој исприча да је њен пољопривредни план пропао.

— А баш сам се каприцирала на тај плац — рече она.

— То је бар лако — вели Сиде. Само треба удесити.

— Па ако је нисам удешавала не знам ко је — врисну Христа и увређено. А ја сам факман за намештање.

— Јес, јес... клима главом Сиде, ал' то треба старовремски. Треба да ги завадиш...

— Њих да позавадиш? — зачуди се Христа. Па то је немогуће. Слизали се бре ко близанци па им не можеш прићи.

— Може, може... Све може да бидне — вели баба Сиде и поче учити Христу. Ова испочетка слуша са неверицом али се убр-

ка То за и кобајаги му нешто шапну. Убрзо после тога, пошто је вино било попијено, она покупи судове и флаше и оде.

Чим је отишла, Мита скочи: — Шта ти је казала?

— Ништа, брате — одговори То за покуњено. А теби је сигурно заказала састанак?

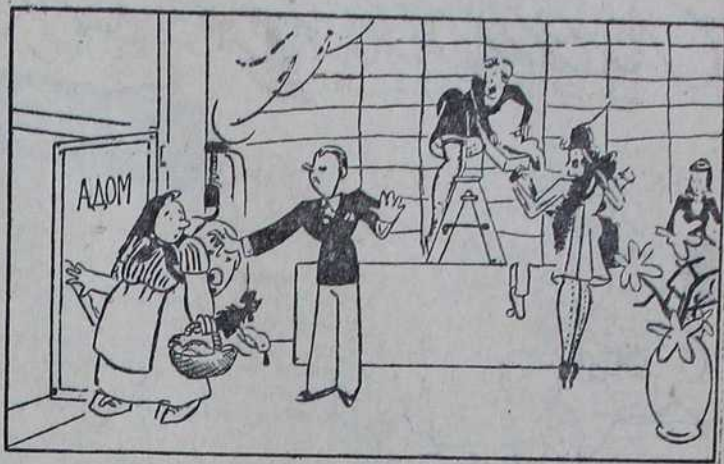
— Јок! Само се онако саже — каже Мита. Опасна нека женска...

— Лажеш, чуо са мја — дрекну Мита. И реч по реч њих двојица се смртно завадише. То за се још исто вече подиже и оде код неке тетке да спава а сутра се исели.

Цео је комшилик покушавао да их помири али ништа није помагало. Прсла тиква. Али је Христа ликовала. Поклони Сиде једну стару хаљину а већ после три дана То за се досели код ње. Постигла је свој циљ. Дошла до плаца и до То за који је био леп човек а имао је и неку црквицу. Мита је био бесан јер је као нежења у свему видео њене прсте, али То за више није било спаса.

— Што жена оће то и Бог оће — говорио је То за Мити када је дошао да подели башту и одреди шта је чије.

А сад, после Ускрса, То за ће да се жени а Мита ће му бити кум јер је Христа успела да их измири. Убедила је То за да им Мита треба, као бакалин, а натерала га да се покори. Измири их на Велики петак, у цркви!... ру.

1937: „...Жипон! За тебе! Такве ствари ми не држимо...”

1943: „...за вас имамо све новитете!..”

Грозница у зеленом костиму

Један намештеник дође у суботу с фирмом код које је радио, и због тога оде да се лично пожели генералном директору на Велики петак, у цркви!... ру.

Међутим секретар никако не хтеде да га изведе пред директора. Уверавао је да директор не прима никога, пошто болује од грознице, па је само због изванредно важних послова ипак дошао у канцеларију. Секретар је говорио толико убедљиво да је намештеник поверовао, али управо у том тренутку зачу се из директоровог кабинета пригушени кикот. Намештеник се ипак направи као да је поверовао и оде.

Али после пола сата опет дође у чекаоницу пред директоров кабинет. Није прошло ни неколико минута, а из кабинета изиђе једна веома лепа и бујна дама у зеленом костиму. Неколико тренутака доцније намештеник закуца и не чекајући одговор уђе.

— Зар вам нису рекли да никога не примам и да имам грозницу! — љутито га дочека директор.

— Наравно, господине директоре, и ја вас никако не бих узнемиравао да малочас нисам видео како вас ваша грозница у зеленом костиму напушта.

Шегртска брзина

Мајстор Стева даје сведоџбу свом бившем шегрту Јови, па му том приликом каже:

— Ево, Јово, данас када те ослобедјам, мораш да ми признаш да сам све учинио да бих од тебе створио човека.

— Да, мајсторе, да вас нема ја бих био најгори човек на свету.

ЖИРАНТ

Газда Ђока је био познат београдски кафеџија. Држао је велики и познат локал у центру али му додијаше пријатељи. Када се приближи Божић или Ускрс или кад је време да се иде у бању, навале на њега његови гости, већином чиновници Један виче:

— Помагај газда Ђоко. Ако ти не потпишеш меницу има да вежем камен око гуше и да скачем у Саву...

Други опет вели:

— Лекар ми препоручио Врџце због стомака а ја ни марјаша у џепу...

И тако редом. А газда Ђока добар човек па редом потписивао. Потписивао и плаћао. Иако су то све биле мале суме, у оно време хиљаду две месечно био велики новац, а толико га је по прилици и коштао овај спорт Досади се то њему и он реши да одбије све такве молиоце. Мислио, мислио како ће то да изведе и, на послетку, скова план.

Био леп пролетњи дан, Терезије пуно света а столови пред његовом кафаном заузели цео тротоар. Одједном кроз ту гунгулу дојаха газда Ђока, на магарцу, обучен парадно, са цилиндером на глави. Сви су га гледали збуђено, а он достојанствено сјаха, веза магарца за једно дрво и уђе у кафану.

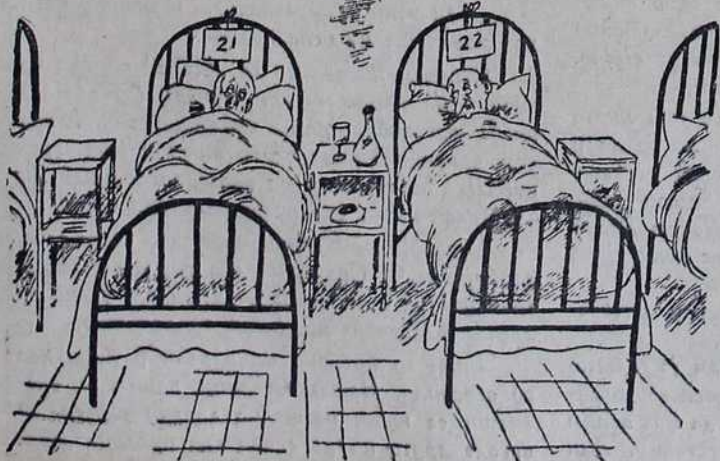
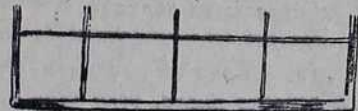
Са свих страна му притрчаше пријатељи да се распитају шта му значи то јахање.

— Довео сам жиранта јер свако ко потписује меницу тај је магарец. Зато ко у будуће тражи од мене да му потпишем меницу ено му магарца па нек се с њиме споразумева...

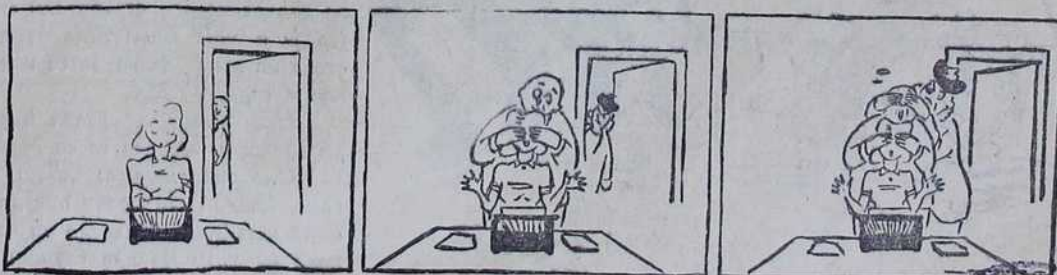
Гости се насмејаше, неки не баш од срца, али од тога дана више га нико није молио да му потпише меницу а Ђока је сликао тога магарца (кога је узео на зајам од некога млекаџије) и ту увеличану слику је држао у кафани.

КОЦКАРИ ДО ПОСЛЕДЊЕГ ДАХА

— Кладимо се у хиљадарку да ћу први да умрем. Хоћеш ли!

Чик погоди ко је!

WWW.UNI.NS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Трети Вање на УСКРС

ну у купатило и за тили час је био обучен. Госпа Буба је за то време читала новине.

— Е, сад кувај кафу, да попиемо па ти иди за објаве а ја ћу да се спремам за пут. Данас нема кубања. Неко јаје и качмак...

На Велику Среду брачни пар Шмољих већ је био у возу. На врх куфера седела је госпа Буба, накинђурена, са шеширом на глави, док су са свих страна па-

То не може да буде. Биће да сте ви погрешили него се враћајте на воз па у Београд потражите ваше друштво... То рече и залупи прозор.

— Тако ми и треба — бризну госпа Буба у плач. Ја сам луда што пристадох да пођем на овај пут...

Бошко се пренерази али пошто се већ поче да скупља комшилук и да их радознано завирује, он само пође из авлије а Буба, бришући очи, за њим.

Цео дан су цоњали на станици док ухватише воз за Београд а кад су већ ушли у вагон и сели на куфере, упита Бошко:

— А сад ми кажи зашто си хтела на силу да путујеш?

— Знаш, драги, на журу код Олге све су се жене хвалиле да их зове родбина у унутрашњости па се и ја изрекох да нас је твој брат звао... Али ако, сад могу да причам како смо се лепо провели... заврши она а Бошко само хукну.

— Вала Бошко, ове године идемо негде да проведемо Ускрс па куд пукне да пукне — поче госпа Буба разговор, још у кревету, са својим мужем који је још дремао. »Теби говорим, теби — викну она уверљиво када виде да њен Бошко не одговара. При томе га душмански муну у ребра.

— Шта је... шта је било...? — муцао је сањиви Бошко, трљајући очи.

— Није те срамота да се претвараш — корила га је госпа Буба, већ зрелија кокица са кесичама испод очију и косом Тицијан рот. »Правиш се да спаваш а мало пре си гледао на сат.

— Па задремао сам — мрмљао је Бошко, који се трудио да избегне објашњење.

— Дакле слушај — поче Буба. Кроз два дана полазимо у село. Постарај се за објаве и карте и смисли где ће да идемо а ја ћу за то време да ти очистим и испеглам оно грао одело и да се спремам за пут.

— Где ћемо жено ако Бога знаш? — завали Бошко и почеша се по ћели која се као боген лампа сијала са јастука. »Мога брата си отерала из куће још пре петнаест година зато што је мирисао на бели лук, а ја никога не познајем у унутрашњости. Помрло, отселило се, заборавило се. А ти си виши сталож, Београђанка са Теразија, ти ниси ни видела село од како си се родила...»

— Ти гледај шта ћеш, зашто си муж — рече Буба отсечно. Главна је да путујемо у Велику Среду. Хајд дижи се. Има толико посла да се уради...»

Бошко је добро знао своју Бубу зато не смео да се опире овако изричној наредби, већ ду-

дали на њен рачун већиве сељака и радног света. Њен Бошко је био сабијен до самих врата, где је стајао на једној ноzi као рода и само се од муке знојио. А у вагону је, заиста, била врућина. Много света а сунце опело па да се излуди. Зато је госпа Буба и понела лезу да се хлади, што је, наравно изазвало буру смеха и вицева. Бошко се јео као млад месец.

Најзад стигоше у А. где је живео Бошков брат, богати трговац са којим Бошко одавно није говорио. Наравно збг жене и њене »отмености«. Али сад је морао да иде код њега пошто у унутрашњости није никог познавао. Када је прилазио кући свога брата, срце му се стезало јер га је добро познавао. Груб, неотесан али поносит. Никад он неће опростити Буби ону увреду. Уђоше већ у двориште, а Буба га гурну напред:

— Твој су род а ти си и домаћин — вели она а Бошко помисли у себи: Сад сам домаћин када је чврсто...

У размишљању га пресече ледени глас његовог брата Тасе који се појави на прозору:

— Кога тражите?

— Ми... овај... Тасо... поче да муца Бошко.

— А ова госпоја? — упита Таса, оштро гледајући накинђурену Бубу.

— Знаш Тасо... опет поче Бошко, данас је тако време да треба да се забораве старе ствари. Љубица је твоја снаја.

— Ха-ха-ха — зацени се Таса од смеха. Зар ова офарбана кокошка моја снаја, моја, Тасе бакалина. Немој бре да се измотајеш с мен. Па то је мадам Буба онајголема дама у Београд што јој смеће бели лук јербо она мирише на љубичицу и ђурђевак.

Идеална љубав Професори међу собом

Две уседелице разговарају о томе каквог би која желела мужа:

— Ја бих се удала само за идеалног мушкарца, каже једна.

— Је ли могућно?

— Да.

— А како би изгледао тај идеални мушкарац?

— Па... овај... то би био први који би наишао.

ТЕОРЕТСКИ И ПРАКТИЧКИ

Учитељица: — Јеси ли ти, Милане, који пут чувао овце?

Бак: — Јесам, госпођице.

Учитељица: — Е, добро, ти у једној ливади чуваш петнаест оваца, три прескоче ограду и побегну, колико ти је још остало?

Бак: — Ниједна.

Учитељица: — Како то?

Бак: Е, моја госпођице, види се да никад нисте чували овце. Кад једна прескочи и побегне, све остале нагну за њом.

— Господине, колега, онај из шестог разреда баш ништа не зна!

— Знам, али мора да му се прогледа кроз прсте. Он, увек чека цигарете за мене.

Расејаност

— Записао си у дневнику: »Данас сам пољубио госпођицу Х«. Зар је њено име тајна?

— Не, него чиста расејаност. Хтео сам да напишем да сам пољубио »Х« госпођица.

СВЕ ЭГОГ Огласа

Наш Стевица, државни чиновнички, веома пргав али у суштини добра и нежна срца, одлучи да себи најзад пронађе женицу, да у срећи и њу и себе, одричући се свих својих неузвраћених љубави. И да би нашао жену по свом укусу, узео новине и прегледа огласе на последњој страни. Пажљиво је тражио, прелазно прстом по масним словима на почетку сваког:

...Удовица 50 година мираз 100.000 жели познанство... то нећу. Девојка пријатне спољашности, пунија, ни такву нећу... Сирота али честита тражи богатог удовца... ни на то не рачунам... Млада особа, лепе спољашности, непорочна, отмених манира, жели наћи одговарајућег брачног друга. Писати администрацији на шифру...

— Па ово је баш за мене. Млада, па лепа, отмена, честита... па сасвим јој одговарам, али свакако то је она, моја сусена.

Понављајући то, узбуђен до дна душе, узео одмах перо и хартију да напише на шифру Окрену неколико пута хартију, погледа је и према светлости не би ли се уверио да је најбољег квалитета (да се не увреди, забога). Сто пута је намештао мастионицу час ближе час даље од себе и најзад перо одлучно зашкрипи и испале веома нежно писамце племенитих израза, онакво какво се само пожелити може: нежно али не присно, љубазно али не груб, јасно, једном речју сјајно. Након три дана стиже му одговор:

»Ваше ми је писмо стигло са још много других. Читајући га, изгледало ми је да у Вашим речима налазим одраз оних осећања за којима жудим. Прећутали сте ми своје име, јер је и моје Вама непознато. Ценим Вас и стога па ми је жеља да се и даље дописујемо као и сада. № 364.

Наш Стевица, срећан пресрећан, одговори одмах и потписа се са М 22.

Она опет написа: »Баш Вам је златно срце. Нашли сте прави пут да доспете до дубина моје душе. Изгледа ми као да Вас волим иако не могу Вас да себи претставим. Али шта вреди лепога пред таквом племенитошћу

осећаја? Из Ваших писама увиђам да сте душа какву тражим, какву већ одавно сањам.»

Дописивање потраја скоро читаве две недеље кад Стевица доби једног јутра следеће писмо:

»Срце моје, не могу да одолим жељи да се већ једном упознамо. Чекаћу те данас пред Касином тачно у 4. Да се распознамо: ти држи букет кринова, ја ћу имати у руци једну црвену ружу.» № 364.

»Ох, среће, најзад је видети, упознати, загрлити, прочитати у њеним очима...»

Од радозналости Стева да искочи из сопствене коже. Куки букет вештачких кринова од најфинијег креп-папира и у четири се увелико, сав блажен, крстарио горе-доле уздуж и попречно тротоара.

У једном тренутку приближи му се неки младић:

»Извините Господине, да ли је Ваш овај букет што држите у руци?»

»Свакако, мој је. Чекам једну даму, разумићете.»

Овај пребледе и из руке му паде једна црвена ружа.

»Ох, та страшна сумња! Нисте ли Ви М 22?»

»Ах, зину Стевица, а Ви да нисте можда?»

»Каква је то збрка?»

»Ви сте се нашегачили са мном?»

»Ја са Вама? Ви са мном. Писали сте ми тако ватрена писма, тако страсне речи! Како можете тако што да тврдите?»

»Али мени је изгледало... И обоје у исти мах извадише из џепа новине.

Странац показа да се »особа« односи на њега, није ваљда ни коњ ни сом (Доврага!) он је леп значи, »лепе спољашности«. Млад сам, отмених манира, та то ми је најјача страна! Шта ћете јасније од овога, господине? Ви сте прави идиот ако нисте разумели ствар.

Будало, вуцибатино, фуњаро, неваљалче, разбојниче... Све су се ове титуле, у свима градацијама и нијансама, смењивале једна за другом од стране несудећих супружника.

Окурањо се

— Оди овамо, ако смеши..

МИЋИНО страдање на пучини ЉУБАВИ

стите сваку наду, ви, који улазите!..."

Сада... ах... сада му се пружи-ла јединствена прилика за остварење великих жеља...

Плови он тако пучином љубави. Маневрише између „божанствених“ морских креатура и, баш зато што је на мору љубави, труди се да нема „морски“ укус и обазриво „шацује“.

Тако се у том маневрисању судари са једном олупином — неком изанђалом намештаљком Цаном из Палилале... и замало да не буде грешка — толико се била окомила на њега...

Али не да се он...

Плови даље он и тако угледа једну лепу крстарицу — мадам Мими са Неимара... и све би било лепо, ал' одједном се појави патролни брод — њен мужић (за кога се не би могло рећи да је рогања), те Мића брзо стругну...

Ко зна... можда је грешка! (Кажу, да жене воле јунаке)... Дуга би била прича, ако бих вам причао о свему на што је наишао...

Рећи ћу вам да је најзад код „Авале“ сусрео један симпатичан трговачки брод, који је зачудо пловио сам тј. госпа Лелу, бруцош удовицу...

„Госпођо — рече јој он — да ли би желели да образујемо конвој?“

— Ах, одврати она, можда и бих... али — знате — конвоји су несигурни, а ја сам иначе неутрална... тј. не желим да разарам срећу других жена...

Ипак, ипак, госпођо — настави он — било би дивно пловити у конвоју пучином љубави!“

И они образоваше конвој... Месеци дана у екстази љубави... на валима среће и блаженства... у пламену страсти које се буде да би брзо усахнуле...

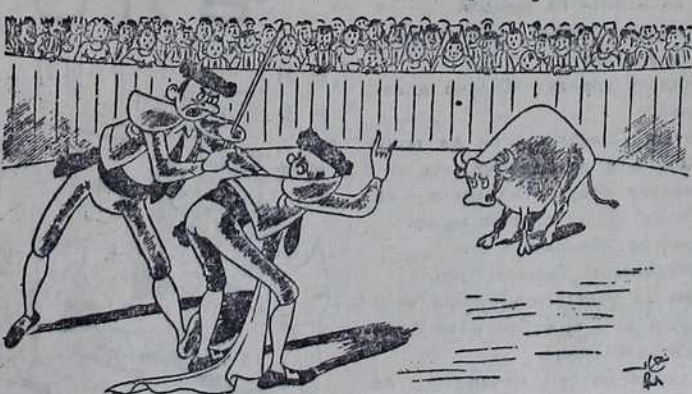
Вас, вероватно интересује „хепи-енд“ ове екстазе:

Конвој, који сачињаваху симпатичан трговачки брод госпа Лела и патролни брод Мића пловно је несметано пучином, све док се једног дана не појави перископ који је значио опасност...

И одмах затим изрони једна страшна подморница — госпа Перка Мићина лепша половина која, не оклевајући, пусти торпедо и урниса овај тек формиран конвој.

И одмах затим изрони једна страшна подморница — госпа Перка Мићина лепша половина која, не оклевајући, пусти торпедо и урниса овај тек формиран конвој.

Тореадор новајлија

— Ама младићу, да раздражиш бика није довољно ако му вичеш „рогоња!“

Наћи доказ

Један бакалин у селу потукао се са неким пријатељима и једног од њих теже повредио.

На суду се као сведок појавио један сељак који је тврдио да је бакалин неколико минута пре туче био сасвим пијан.

— А по чему знаш да је оптужени био пијан? упитао га је судија.

— Па свађао се са женом, одговорио је сељак.

— То није никакав доказ.

— Јесте, господине судија, јер тада у близини није било ниједне жене.

Осмо светско чудо

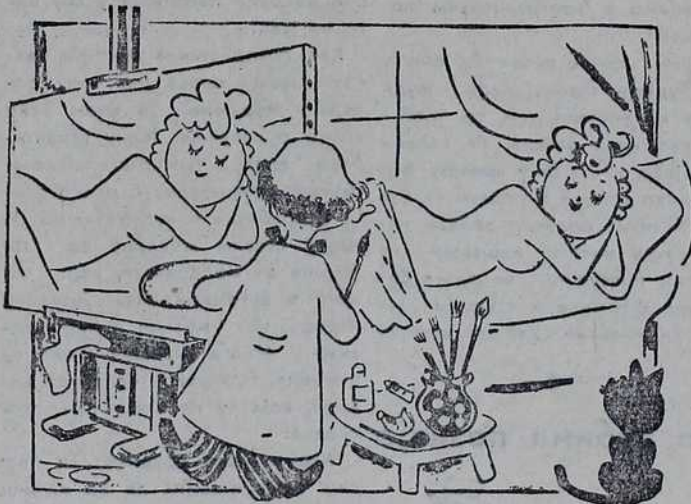

— Шта нажете!.. Већ десет година сте благајник и још ниједном нисте били осуђивани...

УМЕСНА ЧЕСТИТКА

Сима је управо требао да пође у цркву да се венча, кад му јавише да се изгубио његов најбољи во. Пошто сам није могао да иде да га тражи, пошаље свог најмлађег брата Пају и нареди да му одмах јави ако га нађе. Кад му се сватови вратише из цркве, Паја улете сав радоста у собу и пружи младожењи руку:

— Честитам, во је управо ухаћен!

— Сада ћемо направити паузу, да се мало одморите!

НАСЛЕДНИЦИ

— Да ли је пок. Здравих оставио што за собом!

— Изгледа ми, није. Јуче сам видела све његове рођаке заједно.

Зна јој нарав ЧЕСТИТКЕ

— Аух! Зар си се већ вратила драга женице!

ОБЛИГАТНО ускршње туцање са јајима одлажем што је код мене оскудација у јаја. Чика Сима, рентијер.

СВИМА својим редовним муштеријама честитам празнике и кличем им: до виђења. Света апсанција.

О УСКРСУ не примам посете пошто ћу бити мало на принудном раду, ради промене ваздуха. Паја, каспин.

СВИМА својим ортацима који извукоше репину и не одоше у „бању“ честитам празнике — Мирко, трговац „на брзу руку“.

ЧЕСТИТАМ Ускрсе ономе побратиму, који поможе да ми васкрсне нов зимски капут из кафеана. Јездимир, практикант.

ОТПУТОВАО сам на гимнастичке вежбе у унутрашњост, зато о празнику не примам посете. Митар, звани Цони, монден овдашњи.

ПРОФЕСОР ГЕОГРАФИЈЕ ИЗЈАВЉУЈЕ ЉУБАВ

Професор: Драга, на свету има милијарда и девет стотина милиона људи, од тога је жена девет стотина педесет милиона. Од тих девет стотина педесет милиона жена ја највише волим вас. Процените, дакле, колика је моја љубав!

Бодљикава искуства

Дрво кокетности даје више цветова него плодова.

И блато се на сунцу сија

Запита мудар лудака:

— Шта је несрећа?

Овај се засмеја. Запита лудак мудрог:

— Шта је то срећа?

Овај заплака.

То је слабост оних који немају довољно снаге да прекину монотонију живота.

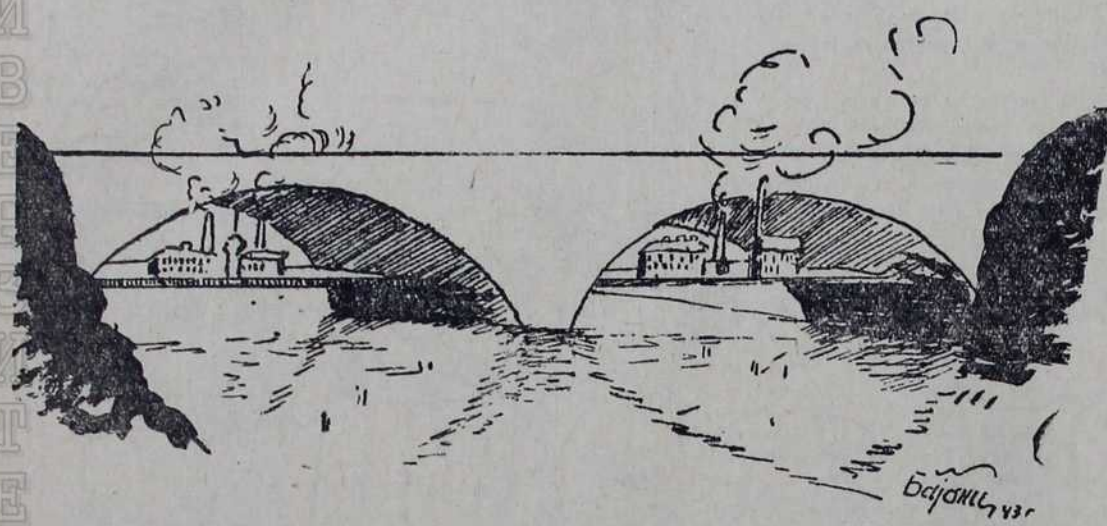

— Предомислио сам се, госпођице, нећу да путујем него ћу остати код вас!

Како мисли Тершица замишља...

... Фабрику шетера у Ђуџирији

Ноћна КОЗЕРИЈА

Наш ноћни живот наставља се редовно у сновима. Преко дана је друкчије. Ми радимо, или се правимо бар да нешто радимо, зарађујемо новац или га издајемо. Ноћу — и то је тачно израчунато као трећина нашег живота — не радимо ништа, стављамо се у водораван положај и пуштамо да време лети преко нас.

А да не би било досадно нама и нашој свести, ми спавамо. У спавању не осећа се досада.

Некада имамо пех и не можемо да заспимо. Против тога има једно добро сретство. Треба бројати до тридесет седам хиљада четири стотине осамдесет и шест. Ако и ово не помогне не треба се љутити, јер на крају крајева спавати се и не мора. И тако, у будном стању лепо је лежати. Само не треба употребити своју вољу као силу. Воља је најљући противник сна. Дакле, не треба се каприцирати.

Врло је забавно, на пример, слушати ноћна шушкане, па их коментарисати. Баш је чудно шта се све ноћу дешава. Нека мачка се дерња на крову, а миш испод патоса гребе. Преко пута двоје се растају већ пола сата и шапућу. Негде је залупио прозор. И то је један који не може да спава. У суседном стану гласно објашњење мушког и женског гласа, а затим лупање тањира. И то су двоје, који не могу да спавају. Разлози су ми непознати. Ноћ полако пролази. Ритмично. Наједном петом запела у кошчицу. Кад се тргох, свануло. Ипак сам дуже спавао и ништа нисам приметио.

Ако баш никако друкчије не иде, онда се употреби средство за спавање. Немам апотекара ујака и увек сам био за природна сретства. Најомиљеније и најгодније сретство могу вам мирне душе рећи: пре спавања треба се добро прошетати, али се мора при томе пазити да се не наиђе на другове.

Велики људи задовољавају се са три четири сата спавања. Тако бар пише у историји. То су већином људи који су одавно умрли. Можда баш зато што су мало спавали.

Моје убеђење је да већина људи спава и сувише мало. Нарочито ноћу. Зато ја себе извињавам што не устајем рано.

Већина људи мисле да су обавезни, кад већ спавају, и да сањају. Ваљда зато што само спавање не би било интересно. А можда и зато што су фантастичне глупости нека врста противтежње нашем логичном будном стању. Нажалост нема остварљивих снова. Ови могу само да се тумаче овако или онако, али ја сам из искуства установио да се у сну чини свашта: трчи, виче, бије, влада. Само се не смеје. Јер смех тражи минимум будности, која у сну фали.

Зашто се уопште сања? Да се нешто ради нема свести, а да се доживи, где је могућност? У сну смемо да пољубимо најлепше жене, јер не могу да се брану. У сну смемо свога противника тући до миле воље, без икаквог суђења. У сну је све дозвољено и некажњиво. Сан можемо да употребимо у неограниченим количинама.

Сасвим фини снови су они у полубудном стању. Мало људи скачу из кревета чим се пробуде, као нека ракета. У већини случајева остаје се у кревету бар неколико минута и полако се буди. У овом полусну долазе невероватне мисли, решавају се светски проблеми, проналазе бесмртне формуле и стварају гигантски планови. Уопште светска

По зубима познаје

— Драги мужићу по чему се познаје да ли су заклане кокошке младе или старе!
 — По зубима!
 — Па кокошке драги мој немају уопште зуби!
 — Да драга моја али их имамо ми!

загонетка решава се са малим прстом. Наравно о овим ребусима ником се не сме причати јер оне после пола сата одлазе у категорију глупости.

Ја нисам специјалиста за снове. Пошто преко дана сањарим, немам потребу да то радим и ноћу. Сем тога немам ни времена. Ноћу хоћу бар да будем на миру.

Само каткад дође ми у сну, да с мојим сином опет идем у школу и да ме он подучава, јер сам све заборавио. Нарочито забрављам историју, али знам да ми се не може ништа догодити, јер ни мој син не зна историју. Ако сан буде и сувише глуп, ја могу у свако доба устати и рећи: шта хоћеш уопште, ја сам одавно положио матуру и докторирао.

Уопште ја не верујем у значење снова. Зашто би човек требао да буде паметнији у сну него на јави?

Као хумористична лектура, свакако, књиге снова још нису довољно савршене. Ја имам све књиге о сновима. Једну гарантисано праву турско-египатско-азијско-оријенталну с много злата и арабеска и чудних слика. И другу сасвим модерну од Ла Марија за модернисте, који сањају о аутомобилима, Друштву народа, цез музици и митраљезима. Многа значења снова су значајна. Приказујем неколико извода, која су на часну реч дословна:

Акционарско друштво: Ти ћеш сам себи открити да не љубиш само једну.
Атеље: Зарадићеш с мало труда, много новаца.
Бутер: Нешто хоћеш да затајиш али ће избити на јавност.
Провалну крађу: Доживећеш љубавну авантуру.
Пореску управу: Стално досађивање.
Хотел: Присиљен си да твоју љубав пред другима кријеш.
Спаваћу собу: Оствариће се једна од твојих сталних жеља.
Врачару: Покрашће те.
Штеконтакт: Тражиш спој.
Руж за усне: Пољубићеш неку жену, а овај пољубац неће остати без последица.
Покушавао сам недељама да сањам о ружу за усне или бар о штеконтакту, али ми није успело. И тако сам остао и без пољупца и без споја.

Христос Воскресе!

Честитајући свима читаоцима светле празнике, ми желимо да их обрадујемо вешћу да смо изашли у сусрет њиховој жељи и цену листа подигли на 5.— динара по броју. Наши читаоци ће нам свакако веровати да смо били принуђени на овај корак, пошто цена клишеа не дозвољава издавање илустрованих листова по нижој цени од 5 динара по броју.

Али то је још увек врло јевтино. По ту цену не може да се купи нигде ни слика од прасета, а камоли цело прасе, зато је наше »Бодљикаво прасе« свакако најјевтиније прасце у свету.
 Ускрс, 1943

УРЕДНИШТВО

НИКОЛИ: Када ће се нешто Вама свидети. Све критикујете, све вам не ваља, а сами не радите ништа. То јест, радите само за себе.

ТОШИ: Ваши су вицеви били улежани као пастрмка али пошто ми немамо фрижидер у редакцији, убуђаше се и поједе их корпа.

МАКСИМУ: Твоје карикатуре и цртежи су тако изгубили у тежини под тешком руком нашег уредника да се нису могли одржати у животу.

ГАЗДА МИКИ: Кад нема добродошлице код нашега Ике онда мора да се бацају коцкице. Бар си сада свој газда па ти је лако.

РИЛЕТУ: Оно јест да је сад згодна прилика да дуплираш и мање али ти си брате прећерао. Зато немој да се цапаш. Сам си крив.

БУРИ: Добро да си се и ти негде појавио јер брате не чујеш се да си жив а баш си грлат и личан.

ГАЗДА ПЕРИ: Немаш брате среће са прогнозама а још мање са вицевицима, ваљда су малокрвни или пате од урока. Зато мењај ову пасију и врати се твоме спекулантском послу.

ЈОЦИ: Пошто си променио све фарбе и професије, крајње је време да заиграш балет а то је добро и због линије.

Прикладан поклон

— Желео бих неки поклон за старијег господина.
 — Можда машну!
 — Не, он има браду.
 — Леп прсник.
 — Не, он носи сасвим дугачку браду.
 — Е, онда би најбоље било да му купите папуче.

БЛОКЕЈИ

— Сад је њихово време. Не служи више само коње, већ и господу и госпође.

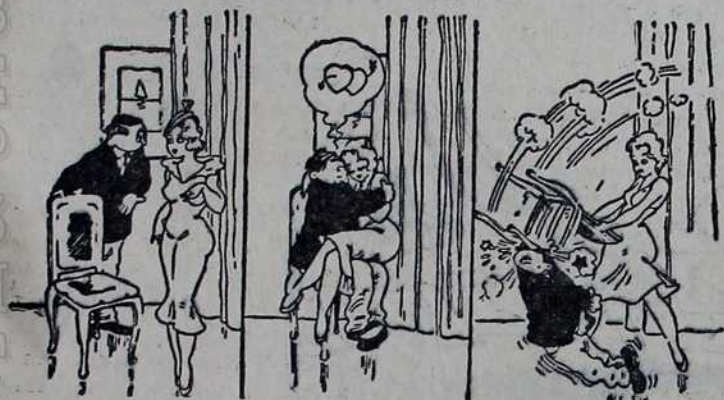

ЗАВЕЛИКУ И МАЛУ

g * e * a * y

Историја једне столице

Јуни

Децембар

Април

ДОБРОТА НАРОДНОГ ОЦА

Дошао сељак Милосав код једног старог адвоката, бившег на родног оца да му напише тужбу.

— Пишта? пита Милосав.

— Нећу кућу да ти узем, одмахује руком адвокат. Педесет динара за таксу, педесет динара за марке, двеста награда и двеста хонорар. И мени за писање требало би нешто да платиш. Али, то ти је цабе, што си за мене некад на изборима гласао.

Исус Христос ваистину Светли празник данас сину Па и «Прасе» дужност има Да вам приђе са јајима.

Да по неку шалу плуцне И са свима вама туцне Неком шиллак, неком шотка А некоме, богме, мотка.

Ал' због ове сад скупоће Неће дати коме хоће Већ ће ресто од тог смока Делити у четир ока.

Ова јаја дајем прва Тој централи баш за дрва А њој морам полог дати Да нам дрва бар запати.

Да живимо сви у нади Да ће огрев да насади Ево јаје са два точка Само треба још и квочка

А Дирису јаје друго Ал' кувано врло дуго С' напоменом «Прасе» нуди Убудуће тврд нам — буди.

Пролећње мисли

Живот је као и цигарета. Кад си попушио до половине увиђаш да би било боље да си је припалио на другом крају.

На крају крајева заљубљена жена тражи само своју срећу. Кад би мислила бар мало и на твоју, пустила би те да одеш.

Једини систем да доспемо до среће у двоје је тај да је тражимо сваки посебно, упутивши се на супротну страну.

Ускршња јаја

Са похвалом ја те китим Хтео бих те да подмитим Зато узми јаје ово Ко твоја је књига — ново.

Пророцима дајем веће Пегаво је и куреће А зато је жуте боје Да прогнозе лажне боје.

Црној берзи јаје птичје Рацуме се кукавичје Јер послове своје штетне Уме другом да подметне.

За себичне «Прасе» приборе Мало јаје од колибра Свака пара њима хитна Зато дајем јаја ситна

За монденке наше лаке Фарбам јаје ја од свраке С њим ће зејтин да се здружи Да их језик боље служи.

А Рузвелту преко बारे На јајету правим шаре Он је јунак наших дана Зато јаје од курана. Док Черчилу дајем јаја Од брбљивог папагаја Нек му мезе прија боље Да лаже до миле воље.

И Чанг Кај Шек нек не брине Ево јаје од буљине Кад већ лакрдију дуљи Нека онда очи буљи.

А ортаку са истока Један муњак снапа кока А да са њиме не би скито Дајем јаје ја ровито.

А за радознала бића Ево јаје од детлића За лажју он срце вене Па нека се бар шарене.

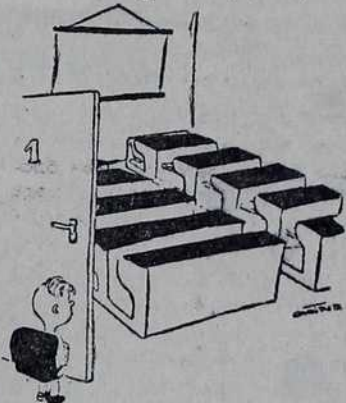
Делио бих ја без краја Ал' остадох већ без јаја Зато нек се мало стрпе Док се нова јаја скрпе.

ОДБРАНА МЛАДОГ АДВОКАТА

Млади адвокат, почетник, брани пред судом оцеубицу и труди се да на сваки начин ублажи тешки злочин свог браћеника. Завршујући своју одбрану, он каже:

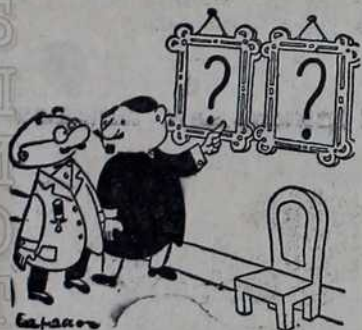
— На крају крајева, господо судије, зар није сасвим природно да очеви увек умиру пре својих синова.

Модерна деца

— Шта, и то се назива прва класа, а дрвене клупе!

Луда слика

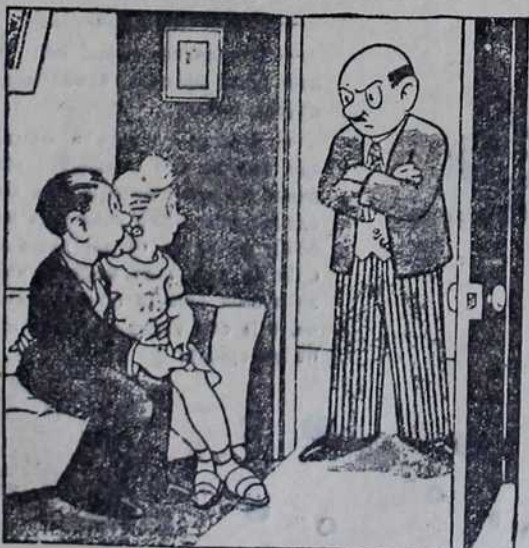
— Видиш, Јова је син непознатих али држи стално портрете својих родитеља.

МИНИСТРОВА ПОДВАЛА

— не зна. На то поп почне да се свађа и да псује момка нагонети га да пита хоће ли бити пријема. Назад момак уђе, али по повратку јави да г. министар не може да прими све до сутра у подне. Остали се мирно разиђоше али поп поче протестовати гласно и претити да ће се физички разрачунати — јер он мора по сваку цену разговарати са министром још то пре подне и да ће га чекати докле год не изиђе из канцеларије.

Ковачевић је и сам чуо попу излази; подне већ близу — поп није могло бити, сад му неће у маћи: чека ће га, макар и до мрака — јер туда мора проћи. Прошло је и подне, сви напустили канцеларије, поп чека у претсобљу.

«Хоће ли скоро г. министар?» пита поп момка, пошто је већ близу 2 по подне. Момак отвара врата кабинета загледа унутра и саопшти: «Изашао је г. попо!» Поп јурну у кабинет: оди-ста министра нема а један од попу служитеља већ почео да чисти.

— Шта радите ви овде!
— Штедимо светло!

— Склоните ту вашу руку, јер је баш мало-пре седела моја жена на том месту.

Познати наш историчар Љуба Ковачевић имао је обичај да се, у неприлици, често извлачи и не обичним начином који није свугда био у складу са висином његова положаја. Било му је задовољство, да «изврда», па ма и повредио своје достојанство.

Као министар просвете, једно време је муку мучио са једним попом, својим партиским пријатељем. Наврзао се попа као о-бод, па му неда мира ни у министарству, ни на улици, ни код куће. Хоће да му се што пре сврши нека ствар, која није била без замерке у погледу на законско право.

Ковачевић га донекле примио, обећавао, увијао, али попа никако да се помири с тим са редовним канцелирским током. Једном или двапут, преко момка поручи да га не може примити. Сутрадан порани попа да га чека на улазу у министарство; али је Ковачевић био још вреднији; у доба поповог деласка — већ је у своје кабинету радио...

Али попа не напусти жељу да пошто-пото говори са министром, тим пре што је већ био крајњи рок до кога му се могло помоћи. Тако се он намести испред врата и поче чекати на пријем публике; али момак не пријављује никога. Пита, хоће ли бити пријема момак слеже раменима

Љут и гладан сјурни се поп на доњи спрат, још довољно не верујући да је Ковачевић изишао. На дну степеница сретне једног послужитеља па и њега запита да ли је министар изишао. А кад је овај потврдио — поп готово очајнички загреме:

— Па куда је, до ђавола, могао проћи да га ја не опазим, кад пуних шест часова нисам скидао очију са његових врата?

— Ево окуда г. попо, одговори момак и показа на једна узана и ниска вратанца у куту малог претсобља на доњем спрату.

Између спратова зграде — Министарства просвете постојале су једне уске, мале степенице, којима се већ годинама нико није служио, а за које нико од публике није знао. Дуго и дуго је тај плесњив и прљав пролаз стајао затворен док се тог дана Ковачевић није спустио кроза њ, сав у паучини и прљав од прашине, али врло задовољан што је попу тако вешто подвалио. Он је свакако био први и последњи министар који је сишао низ те степенице.

Главни уредник: Теодор Докић. Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧ», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

ЧЕКАЈ

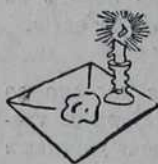
1943

Права љубав

После пола ноћи вереници се опраштају у претсобљу и вереница пита:

— Да ли ме ти заиста волиш, одговори ми искрено.

— Дакле, слушај, одговара јој вереник. Због тебе сам задоцнио на последњи трамвај. Читаво вече слушам идиотске шале твога оца, твој мали брат игра фудбал с мојим новим шеширом, и ти ме још питаш да ли те заиста волим...

— Зашто стављаш новчаник под јастук!
— Знаш, прошле ноћи сам сањао једну шунку и нисам могао да је купим јер нисам имао новаца код себе, али ове ноћи неће ми измаћи.

— Па дођи на Ускрс само немој да се надаш да ћеш добити право јаје, добићеш дрвено.

— Што имате пеле очи, госпођице!
— Шта кажете... очи!

Њихова слика и трилика

Мама улази у собу и затиче Перицу поред прозора како добује прстима у окно.

— Шта радиш ту? упита га. Зашто се играш с Мицом?

— Играм се, мама.

— Откуда се играш, кад гледаш кроз прозор, а она седи у другој соби.

— Играмо се тате и маме. Ја сам сео за сто и викнуо: »Опет денас не ваља ручак!« Она ми је одговорила: »Ако хоћеш да имаш бољи ручак, а ти дај више новца!« Ја сам тада викнуо: »Језик за зубе!« Она је почела да плаче, а ја сам устао од стола и сад не говоримо.